

ΩΜΗΧ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ἔνατον μετ' ὄντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννιακόσα τέσσαρα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ 'βγοῦν λαοὶ μὲ πετραχάλα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμνοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μάρτη τρίτη καὶ δεκάτη,
καὶ μπουρίνι τοῦ Κορθιάτη.

Ὁκτακόσα τριάντα κ' ἐπτά
καὶ φρενιάζουν τεμένη σεπτά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὁκέτος.

Φ.—Μὴν ἔρχεσ' ἐκ τῆς Ἀγορᾶς ἢ τοῦ Βουλευτηρίου,
ἢ μήπως ἔρχεσαι ταχὺς ἐξ ἀφοδευτηρίου;

Π.—Μὴ μ' ἐρωτᾷς, ὦ κεφαλή
καὶ κάρα παμφιλτάτη,
κ' ὅλη τὴν νύκτα 'στὴ Βουλὴ
δὲν ἐκλείσῃ τὸ μάτι.

Φ.—Τηνικάδε πῶς ἀφίξι, ξύλινέ μου Περικλέτο;

Π.—Εἶχα πάρει καὶ μαγκούρα καὶ ρεβόλβερ καὶ σιλέτο.

Ἐλεγε καθένας βλάμης,
μὰ δὲν εἶχα πιά δυνάμεις,
καὶ τοὺς ἄφησα νὰ λένε καὶ τὸν ἄμπακο νὰ ψάλουν
καὶ τὸν κόρακα νὰ βγάλουν.

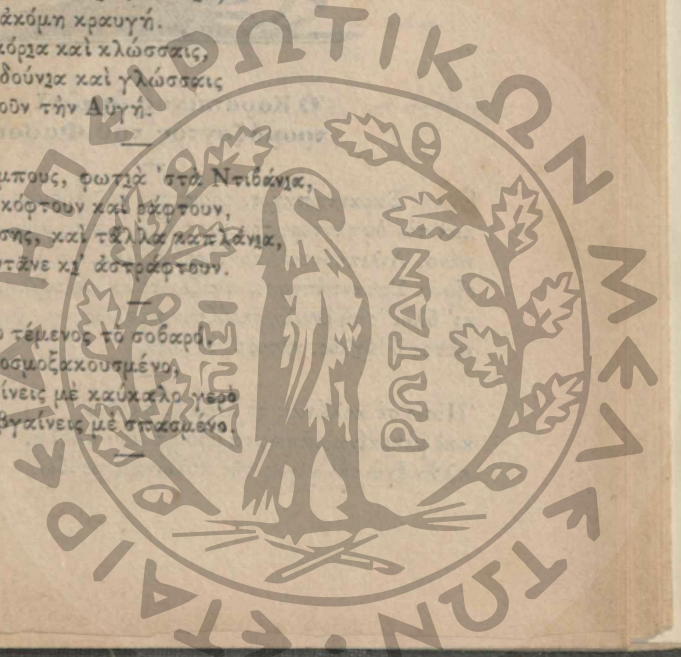
Ἐλθε τόσο πατατράκα, κάθε τόσο τρακατροῦκα,
ὅπως κ' ἄλλος κάθε 'λίγο παίζει κουτσαβάκη ρόλο,
καὶ κυττάζων τῆς ματσούκας ἐνθυμεῖσαι τὸν Ματσούκα,
καὶ γυρίζει κ' ἀπαγγέλλει λαύρους στίχους γιὰ τὸν Στόλο.

Ματιχὲς θυωμέναις,
γροθιχὲς σηκωμέναις
κυττάξεις μὲ τρόμους,
μουστάχιχ στριμμένα,
μαλλιά ξεπλεγμένα
νὰ πέφτουν 'στους ὤμους.

Κρυφοί, καραούλια,
προβάλλει κ' ἡ πούλια,
κ' ἀκόμη κραυγὴ.
Κοκόρια καὶ κλώσσας,
κουδούνια καὶ γλώσσας
ὕμνοιν τὴν Δύγη.

Ἀνάφτε τοὺς γλόμπους, φωτὰ 'στὰ Ντιόβνια,
καὶ κόφτουν καὶ σφάτουν,
Γεράκης, Καλούτσος, καὶ τῆλ' ἄλλοι καπλάκη,
βροντᾷνε κ' ἀστράφτουν.

'Στὸ τέμενος τὸ σοβαρὸν
τὸ κοσμοζακουσμένο
μπαινεις μὲ καύκαλο γυρο
καὶ βγαίνεις μὲ σταμάτο.

Λαχανοδράκων φοβερός, ποῦ ξαναπῆρε δρόμο.

Π. — Εἶχε κι' ἀμυγδαλίτιδα, κι' ὅταν τὸν μπαμπαλῆ
τὸν εἶδαν 'στὴ Βουλῇ,
καλῶς τονε κι' ἀμύγδαλο τοῦ 'φώναξαν οἱ φίλοι
μέ μειδιῶντα χεῖλη.

Φ. — 'Ακοῦς ἐκεῖ μέ πυρετὸ νὰ 'βγῇ καὶ 'στὸ μπαλκόνι;

Π. — Τὸν ἔβλεπα μέ θαυμασμὸν ὅταν μᾶς προσεφώνει.

Σὰν μᾶς εἶδε, Φασουλῆ,
'πῆρε φόρα καὶ φωτιά,
κι' εἶδαμε τὸν μπαμπαλῆ
μέ ρεπούμπλικα στακτιά.

Καὶ μέ πυρετὸν ὠμίλει...
δίχως νὰ πολυλογᾷ,
τὸν ἐθαύμασαν οἱ φίλοι,
τὸν ἐθαύμασα κι' ἐγώ.

Μὰ κάπως ἀδιάθετος μᾶς 'φάνηκε κι' ἰσχνός
κι' ὀλίγον τι βραχνός,
κι' ἐκ τούτου δὲν εἰμπόρεσε γιὰ φόρων μανιφέστα
κι' ἄλλα πολλὰ νὰ μᾶς εἰπῇ,
κι' ὁ Μονοκροῦσος κι' οἱ λοιποὶ
μᾶς εἶπανε τὰ ρέστα.

Φ. — 'Απὸ πυρετοῦς ὁ γέρος δὲν ἰδρώνει, κακομοίρη,
κι' ἓνας λόγος ἀπὸ βῆμα, μπαλκονάκι, παραθύρι,
περὶ τῶν θεσμῶν τῆς χώρας καὶ κατὰ τοῦ Θεοτόκη
εἶναι γιὰ τὸν Κορδονίδην εἴκοσι κινίνου κόκοι.

Κόντες Πρωτοσπαθάριος καὶ μέγας Καγκελάριος.

'Ολοι τοῦ Νυμφῶνος ἔξω,
θέλω στράτευμα καὶ στόλο,
καὶ μοῦ 'κάπνισε νὰ παίξω
Πρωτοσπαθαρίου ρόλο.

Τὸν στρατῶνα θέλω σπῆτι,
βγάξω σμόκινς, βγάξω φράκ...
εἶμαι Κόντες, κι' ἔχω μύτη
Συρανὸ Ντέ-Μπερζεράκ.

Πίσω 'πίσω... δὲν ἀκούω
καὶ παιᾶνας ἀνακρούω.
Φιναλμέντε δὲν θ' ἀφήσω τὸν παπποῦ τὸν Ντεληγιάννη
τὰ 'δικά του νὰ μοῦ κάνη,
κι' ὕστερα νὰ καμαρώνη καὶ νὰ κοροεῦεται...
ὅσοι φίλοι μ' ἀγαπᾶτε 'στὸ ξενύκτι ρέβετε.

Ἐγὼ τώρα θὰ τραντάξω,
ἐγὼ τώρα θὰ συντάξω
τὰ στελέχη, τὰς μονάδας, τὰς δεκάδας τοῦ στρατοῦ...
μάρς, ἐμπρός μέ τὰ ταμποῦρλα... ραπατάου ραπατοῦ.

Δύσις καὶ Λεβάντες φρίττει
μέ τὸ νέο πατατράκ...

εἶμαι Κόντες, κι' ἔχω μύτη
Συρανὸ Ντέ-Μπερζεράκ.

Κρύφτηκαν οἱ Κορδονάτοι, μὰ τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶνε;
θὰ τὸν κᾶνω τὸν στρατό...
Κωνσταντῖνε Καραπάνε,
μὴ μοῦ παίξῃς τὸν κρυφτό.

Νέας κωλυσιεργίας ἐπινόησε καὶ κάμε,
γιατὶ φαίνεσαι, καῦμένε,
καὶ κατέβα, θὰ σοῦ λένε,
Σαραντάπηχε, νὰ φᾶμε.

Σύρτε 'στῆς κολώναις 'πίσω
κι' ἐκστρατείας θὰ σαλπίσω,
καὶ θὰ χάσετε μαζί μου καὶ Παρασκευὴ καὶ Τρίτη...
μάρς, ἐμπρός, φουφοῦ λὰ βράκ...
εἶμαι Κόντες, κι' ἔχω μύτη
Συρανὸ Ντέ-Μπερζεράκ.

Βάζω φόρους... δὲν μέ μελεῖ,
κι' ὅποιος θέλει καὶ δὲν θέλει
γιὰ τοὺς φόρους ἄς φωνάζῃ, γιὰ τοὺς φόρους ἄς σφυρίζῃ...
μάθετε σὰν τοὺς Κινέζους νὰ χορταίνετε μέ ρύζι.

Θάλλει τῆς ἐλαίας κλάδος,
θάλλει τῆς ἐλαίας κλών...
εἶμαι Κόντες, εἶμ' Ἑσπᾶδος,
εἶμαι τοῦ Ροστὰν Αἰγχιλόν.

Φ. — Τὸν ἀκούεις, Περικλέτο;

Π. — Τὸν ἀκούω, Φασουλῆ...
μέ τοὺς λόγους τοῦ τὸν τρόπον καὶ τὴν φρίκην προκαλεῖ.

Καὶ κατηγορητήρια θ' ἀκούσῃς μετὰ φρίκης,
κατηγορεῖ Μερλόπουλον ὁ κύριος Βοζίκης,
Βοζίκην δὲ Μερλόπουλος, καὶ γίνετ' ἓνας θρήνος,
κατηγορεῖ κι' ὁ μὲν κι' ὁ δέ, κατηγορεῖ κι' ἐκεῖνος.

'Ο Κόντες δὲ κατηγορεῖ τοὺς μείζονας κι' ἐλάσσονας
καὶ γέρους κωλυσιεργούς καὶ τῆς Ἀργοῦς Ἰάσωνας,
μείζονες δὲ κι' ἐλάσσονες μέ λόγους τῶν ραγδαίους
τοὺς φόρους τοὺς βαρεῖς βαροῦν
κι' ἀμείλικτοι κατηγοροῦν
τὸν Κόντε καὶ Σιμόπουλον, τοὺς δύο Ζεββεδαίους.

Κατηγοροῦν καὶ τὸν ψαρά τὸν Καλαβρυτινὸ
πῶς ἔγινε στωμύλος
καὶ πρῶτος πάλι φίλος
μέ τὸν Σιμοπουλάριο καὶ μέ τὸν Συρανὸ.

Κατηγοροῦν... ἀμμ' τί θαρρεῖς;
κατηγοροῦ, κατηγορεῖς,
καὶ κατηγορητήρια κατακυλοῦν μοιραία,
κι' ὅπως σοῦ τῶπα κι' ἄλλοτε,
δοῦλε Βουλῶν εὐάλωτε,
κατηγοροῦν τὴν γάτα μας καὶ μᾶς τὴν λένε γραία.